

William Wordsworth

A NŐVÉR A KOLOSTORON BELÜL...

A nővér a kolostoron belül,
Barát cellában érzi jól magát,
Padlásszobába bújik a diák,
S a kis fonóleány vidáman ül
A rokka mellett. A méh elrepül
Virágorért a Furness-csúcson át,
S órákig zümmög egy gyűszűvirág
Kelyhében. Így bár szűk tér vesz körül,
Nem börtön az, ha önként vállalom.
Ezért van úgy, hogy nekem élvezet
Olykor, ha köt a zárt szonett-keret,
S kívánom, hogy (sokan vannak, tudom)
Kiket túl nagy szabadság súlya nyom,
Hozzám hasonlóan vigaszt leljenek.

Giovanni Pascoli

ÉJSZAKAI JÁZMIN

S virágok nyílnak minden este,
ha gondolok szeretteimre.
Röpdös sok alkonyéji lepke
a labdarózsák közt keringve.

A zúgó hangok elcsitultak,
csupán egy kis ház suttog egyre.
Alvó fészkekre úgy borulnak
a szárnyak, mint pillák a szemre.

A nyitott kelyhek sóhajától
érett eperszag leng a kerten.
Lámpafény villan egy szobából.
Árok fölött a fű kiserken.

Egy elkésett méh döngicsélve
repül: a méhkasok beteltek.
Fiastyúk fent az égi rétre
sok kis csillag-csibét terelget.